

PARAULA I VIDA

La porta sempre oberta de la misericòrdia

Aquest diumenge el Papa Francesc clausura solemnement a Roma l'Any jubilar de la Misericòrdia, tal com ho vam fer a les diòcesis d'arreu del món diumenge passat. Però hem d'afirmar ben rotundament que no es tanca pas cap porta, ja que **la Porta gran i immensa de l'Amor de Déu que és Jesucrist, resta sempre oberta**, com el seu Sagrat Cor, sempre obert des de la Creu per «*misericordiar*», acollir, rentar, perdonar, guarir, amorosir ferides i salvar-nos, per ressuscitar-nos amb Ell a una nova vida de la gràcia i de l'amor ardent de l'Esperit. Jesús sempre és la Porta, que resta oberta, disponible, propera... Així mateix l'Església, Cos de Crist, sempre resta portadora per tots els segles d'aquest perdó misericordiós de Crist a la humanitat. I en l'Església, els bisbes i els sacerdots, de forma sacramental hem rebut un ministeri/servei de reconciliació, de perdó i de pau per a tots els fidels i per a la humanitat sencera. Som ambaixadors de la reconciliació que tant necessita el nostre món. Jesucrist és el Salvador que ens redimeix i ens envia a ser misericordiosos amb tothom, especialment sortir a l'encontre

dels pobres i viure l'amor amb obres i de veritat. Pastoral de la misericòrdia i de la proximitat envers els qui sofreixen.

El lema proposat durant tot l'any jubilar «**Misericordiosos com el Pare**» (Lc 6,36) no pot quedar en un eslògan, sinó que ha de ser **un compromís de vida**. No es tracta d'un lema enginyós, sinó que és la Paraula de Vida de l'Evangeli que dóna llum a la nostra existència, un compromís, ja que la perfecció és l'amor misericordiós: ser perfectes com el Pare vol dir ser compassius.

I el Papa Francesc en una suggeridora catequesi (21.9.2016) es preguntava: ¿Podem estimar com estima Déu i ser misericordiosos com Ell? Si mirem la història de la salvació, veiem que tota la revelació de Déu és un incessant i inesgotable amor pels homes. Déu és com un pare o com una mare que estima amb un amor infinit i el vessa amb abundància sobre tota criatura. La mort de Jesús a la creu és la culminació de la història d'amor de Déu amb la humanitat. Un amor talment gran que només Déu ho pot realitzar. És evident que, relacionat amb aquest amor que no té mesura, el nostre amor sempre serà imperfecte. Però, quan Jesús

ens demana ser misericordiosos com el Pare, no pensa en la quantitat! Ell demana als seus deixebles convertir-se en signe, canals, testimonis de la seva misericòrdia. I l'Església no pot deixar de ser sagrament de la misericòrdia de Déu en el món, en tots els temps i envers tota la humanitat. Tot cristià, per tant, està cridat a ser testimoni de la misericòrdia, i això succeeix en el camí a la santedat.

Ser misericordiosos significa «perdonar» i «donar». La misericòrdia s'expressa sobretot en el perdó. De fet, és el perdó el pilar que sosté la vida de la comunitat cristiana, perquè en ella es manifesta la gratuïtat de l'amor amb el qual Déu ens ha estimat primer. El cristià ha de perdonar! Perquè ha estat perdonat. I Jesús ens indica també un segon pilar: «donar». Ell ens ensenya la gran veritat: «*Doneu, i Déu us donarà [...]. Tal com mesureu, sereu mesurats*» (Lc 6, 38). Déu dóna molt per sobre dels nostres mèrits, però serà encara més generós amb els qui aquí a la terra seran generosos. L'amor misericordiós és per això l'únic camí que cal seguir. La Porta de la Misericòrdia queda oberta!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Presència del Sr. Nunci a la Diòcesi

Amb motiu de la seva visita a Andorra, per a la Recepció del Cos Diplomàtic del Copríncep episcopal el divendres 4 de novembre, l'Excm. Sr. Nunci de Sa Santedat a Espanya i a Andorra, l'Arquebisbe Renzo Fratini, va prolongar un dia la seva presència a la Diòcesi d'Urgell.

Dissabte dia 5 va celebrar l'Eucaristia a la Capella de la Residència de Sant Josep de La Seu d'Urgell on pogué trobar els sacerdots allà residents, així com la Comunitat de Religioses Germanetes dels Ancians Desemparats, i els seminaristes de la Diòcesi i els ancians de la Residència.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Reconciliar-se amb el passat (III)

Passem gran part de la vida sense viure-la. Anem d'un lloc a l'altre, cercant experiències intenses, buscant paisatges inoblidables, mirant de treure tot el nèctar de la vida, però res no acaba d'omplir-nos. Pensem que més endavant la viurem, perquè ara, en les condicions actuals, cal resoldre un munt de dificultats. Creiem, ingènument, que arribarà un temps net de núvols, una espècie d'etapa d'or en la qual es podran fer realitat els somnis. Res no és més equivòc. Aquesta esperança ens desarma de la voluntat de viure ara i aquí una vida digna de ser recordada.

Hi ha un element que és també determinant per gaudir de la pau interior: la pau amb la pròpia consciència. Mentre un ésser humà no està en pau en aquest nivell, mentre desobeeix la veu de la consciència, la sagrada crida del deure, com diria Immanuel Kant, per deixar-se portar per les inclinacions, no pot tenir pau interior i, consegüentment, difícilment poden emergir del seu ésser gestos, paraules o silencis pacificadors.

La pau de la consciència es relaciona amb haver fet allò que calia fer, en haver dit allò que calia dir, en haver callat el que calia callar i quan calia fer-

ho. És viure en el terme mig, en el just medi aristotèlic. Ni dèficit, ni excés.

Cadascú, en la soledat més solitària, en plena consciència reflexiva, és capaç d'examinar-se a si mateix i d'afrontar aquesta pregunta: He fet el que havia d'haver fet? En la soledat no hi ha escapatòria, ni possibilitat de sortir per la tangent. Per això causa tanta por sotmetre's a aquest tribunal, perquè tot i ser invisible, és el més implacable de tots.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

La puerta siempre abierta de la misericordia

Este domingo el Papa Francisco clausura solemnemente en Roma el Año jubilar de la Misericordia, tal como lo hicimos en las diócesis de todo el mundo el pasado domingo. Pero debemos afirmar bien rotundamente que no se cierra ninguna puerta, ya que **la Puerta grande e inmensa del Amor de Dios que es Jesucristo, permanece siempre abierta**, como su Sagrado Corazón, siempre abierto desde la Cruz para «*miserecordiar*», acoger, lavar, perdonar, sanar, suavizar heridas y salvarnos, para resucitar con Él a una nueva vida de la gracia y del amor ardiente del Espíritu. Jesús siempre es la Puerta, que queda abierta, disponible, cercana... Asimismo la Iglesia, Cuerpo de Cristo, siempre es portadora por todos los siglos de este perdón misericordioso de Cristo a la humanidad. Y en la Iglesia, los obispos y los sacerdotes, de forma sacramental, hemos recibido un ministerio/servicio de reconciliación, de perdón y de paz para todos los fieles y para la humanidad entera. Somos embajadores de la reconciliación que tanto necesita nuestro mundo. Jesucristo es el Salvador que nos redime y nos envía a ser misericordiosos con todos, especialmente salir al encuentro de los pobres y vivir el amor con obras y de verdad. Pastoral de la misericordia y de la proximidad hacia los que sufren.

El lema propuesto durante todo el año jubilar «**Misericordiosos como el Padre**» (Lc 6,36) no puede quedar en un eslogan, sino que debe ser **un compromiso de vida**. No se trata de un lema ingenioso, sino que es la Palabra de Vida del Evangelio que da luz a nuestra existencia, un compromiso, ya que la perfección es el amor misericordioso: ser perfectos como el Padre significa ser compasivos.

Y el Papa Francisco en una sugerente catequesis (21.9.2016) se preguntaba: ¿Podemos estimar como ama a Dios y ser misericordiosos como Él? Si miramos la historia de la salvación, vemos que toda la revelación de Dios es un incesante e inagotable amor por los hombres. Dios es como un padre o como una madre que ama con un amor infinito y lo derrama con abundancia sobre toda criatura. La muerte de Jesús en la cruz es la culminación de la historia de amor de Dios con la humanidad. Un amor talmente grande que sólo Dios lo puede realizar. Es evidente que, relacionado con este amor que no tiene medida, nuestro amor siempre será imperfecto. Pero, cuando Jesús nos pide ser misericordiosos como el Padre, ¡no piensa en la cantidad! Él pide a sus discípulos convertirse en signo, canales, testigos de su misericordia. Y la Iglesia no puede dejar de ser sacramento de la misericordia de Dios en el mundo, en todos los tiempos y para con toda la humanidad. Todo cristiano, por tanto, está llamado a ser testigo de la misericordia, y esto sucede en el camino a la santidad.

Ser misericordiosos significa «perdonar» y «dar». La misericordia se expresa sobre todo en el perdón. De hecho, es el perdón el pilar que sostiene la vida de la comunidad cristiana, porque en ella se manifiesta la gratuidad del amor con el que Dios nos ha amado primero. ¡El cristiano debe perdonar! Porque ha sido perdonado. Y Jesús nos indica también un segundo pilar: «dar». Él nos enseña la gran verdad: «*Dad y se os dará [...] pues con la medida con que midiereis se os medirá a vosotros*» (Lc 6,38). Dios da muy por encima de nuestros méritos, pero será aún más generoso con los que en la tierra serán generosos. El amor misericordioso es por ello el único camino a seguir. ¡La Puerta de la Misericordia queda abierta!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Trobada d'escoles catòliques presents al Bisbat d'Urgell

El dia 27 d'octubre va tenir lloc a la Casa del Bisbat la trobada anual amb representants dels titulars, directors i equips de pastoral de les escoles de titularitat catòlica presents a la Diòcesi d'Urgell, amb Andorra.

Hi van assistir totes menys dues, i la reunió va tenir un bon clima de comunió i de treball compartit. Va presidir l'Arquebisbe d'Urgell, acompanyat pel Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira; el Delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert; i el Delegat diocesà de Pastoral Juvenil, Sr. Lluís Plana.

Es van comentar les novetats d'aquest curs pel que fa a les es-

coles, i es difongueren les informacions de les delegacions sobre properes accions a les quals són convidades les escoles: Canòlich Music, Setmana de Cinema Espiritual, grups de joves TxT, Escola de Formació Permanent del Bisbat a Balaguer, entre d'altres.

L'Arquebisbe demanà l'acollida de l'Exhortació del Papa Francesc *Amoris Laetitia*, pel que fa

a educació en l'afectivitat i la sexualitat, des d'una perspectiva positiva i cridà l'atenció de les escoles sobre els temes d'ideologia de gènere, i l'asfíxia de l'escola de titularitat catòlica, atenent la defensa de la llibertat d'ensenyament i el respecte a les famílies i als alumnes.

També es va oferir a les escoles el treball de les diverses delegacions i la possibilitat de major presència i ajuda des del Bisbat pel que fa al treball amb els alumnes, els claustres i les associacions de pares i mares de les escoles.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El perdó de la creu

Les paraules pronunciades per Jesús durant la seva Passió troben la culminació en el perdó. Jesús perdona: «*Padre, perdona'ls, que no saben el que fan*» (Lc 23,34). No són només paraules, perquè es converteixen en un acte concret en el perdó ofert al «bon lladre», que era al seu costat. Sant Lluç parla de dos malfactors crucificats amb Jesús, els quals s'adrecen a ell amb actituds oposades.

El primer l'insulta, com l'insultava tota la gent, com ho fan les autoritats del poble, però aquest pobre home, mogut per la desesperació diu: «*No ets tu el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nos-*

altres!» (Lc 23,39). Aquest crit testimonia l'angoixa de l'home davant el misteri de la mort i la tràgica consciència que només Déu pot ser la resposta alliberadora: per això és impensable que el Messies, l'enviat de Déu, pugui ser a la creu sense fer res per salvar-se. I no ho entenen. No entenen el misteri del sacrifici de Jesús. I en canvi Jesús ens ha salvat quedant-se a la creu. Tots nosaltres sabem que no és fàcil «quedar-se a la creu», a les nostres petites creus de cada dia. Ell, en aquesta gran creu, en aquest gran sofriment, s'hi ha quedat i allí ens ha salvat; allí ens ha mostrat la seva omnipotència i allí ens

ha perdonat. Allí es compleix la seva donació d'amor i brolla per sempre la nostra salvació. Morint a la creu, innocent entre dos criminals, ell dóna testimoni que la salvació de Déu pot arribar a qualsevol home en qualsevol condició, també la més negativa i dolorosa.

La salvació de Déu és per a tots, ningú no en queda exclòs. És oferta a tots. Per això el Jubileu és temps de gràcia i de misericòrdia per a tots, bons i dolents, els que tenen bona salut i els que pateixen.

(Dimecres, 28 de setembre de 2016.)

Solemnitat de St. Ermengol a la Catedral d'Urgell

El dia 3 de novembre, l'Arquebisbe va presidir a la Catedral de La Seu d'Urgell, la solemnitat de Sant Ermengol, patró secundari de la Diòcesi d'Urgell. Al matí, el Capítol dels Canonges tingué una reunió ordinària a la Sala Capitular de la Catedral, presidida pel Degà, M.I. Mn. Xavier Parés, i posteriorment van compartir un dinar de germanor al Seminari, ofert pel Sr. Arquebisbe, que ja és una bella tradició.

Al vespre tingué lloc la solemne Eucaristia a llaor de Sant Ermengol que fou presidida per l'Arquebisbe i on concelebraren els canonges així com diversos preveres de la ciutat de La Seu d'Urgell a la Catedral Basílica de Santa Maria d'Urgell. A la seva homilia, Mons. Vives recordà el pontificat llarg i fecund del Bisbe Sant Er-

mengol (1010-1035) i els seus esforços per construir ponts i camins entre els fidels i Déu, i entre els fidels a la terra, per millorar les comunicacions ara fa mil anys, tan necessàries. Mons. Vives recordà com Sant Ermengol es preocupà pel clergat fomentant la vida en comú, amb la pregària, la convivència i l'amor mutu entre els capitulars. L'Arquebisbe exhortà els fidels a valorar la tasca i el ministeri dels sacerdots de tot el món que fan present Jesús, el Bon Pastor, a través de la seva vida, del seu ministeri i lliurament de tota la seva vida. En aquest sentit, l'Arquebisbe animà els fidels a pregar perquè no faltin mai pastors, sacerdots, que puguin guiar les comunions cristianes i fer arribar els sagraments, especialment l'Eucaristia, a tot el Po-

ble de Déu. I a sentir el goig de tenir en Jesucrist el Bon Pastor en qui podem confiar, que ens és Capdavanter, i a qui seguim les petjades, que això significa creure.

A l'Eucaristia solemne hi van assistir els representants del *Retaule de Sant Ermengol* que cada any recorda la vida del Bisbe Sant als claustres de la Catedral de Santa Maria d'Urgell.

Confirmacions a Tremp i nova seu penitencial

La Basílica de Ntra. Sra. de Valldeflors, a Tremp, disposa des d'aquest mes de novembre d'una nova seu penitencial que s'ha col·locat a la parròquia per tal de facilitar el sagrament de la reconciliació. L'Arquebisbe Joan-Enric va celebrar l'acte de benedicció, després de la Confirmació de 13 joves de la parròquia. Mons. Vives animà els fidels a valorar el sagrament del perdó com una gran oportunitat per convertir-nos i retrobar-nos amb aquest Déu Amor Misericordiós que sempre ens espera i que vol la nostra salvació ja que Jesús és Salvador. És un lloc que ens recorda que Déu vol escoltar-nos i alliberar-nos de les ferides i les culpes.

La benedicció i l'administració de les Confirmacions es van celebrar el 30 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives a la Parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp. Estava acompanyat pel Rec-

tor i Arxiprest Mn. Joan A. Mateo i pel P. Antoni Facerias, S.F., adscrit a la parròquia i Mn. David Codina. A la seva homilia, l'Arquebisbe glosà les lectures proclamades del diumenge XXXI durant l'any amb Zaqueu com a personatge principal de l'Evangeli. Animà els fidels a buscar Jesús amb interès, i a mirar de tenir una trobada personal amb Ell ja que ens

convertirà i ens farà reprendre d'una nova forma el camí de la nostra vida. Animà els joves confirmands a recordar sempre al llarg de la seva vida el que aquell diumenge proclamava el salm responsorial: «*El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor*», que és la gran revelació de Déu de l'Antic Testament, que culmina després en la revelació

de Déu «Abbà» Pare, de Jesús. Finalment exhortà els joves confirmands a no abandonar la fe que havien rebut a través de la família, la catequesi, la parròquia i potser a l'escola, ja que la fe i la vida eren les dues coses més importants del que tenen i que, a partir de llavors, haurien de vetllar per conservar.

A les pregàries s'encomanaren les famílies que havien patit aquell diumenge les conseqüències del terratrèmol al centre d'Itàlia, els ferits i les tasques de reconstrucció del país i també, a prop de la festa de la Comemoració dels Fidels Difunts, es pregà per aquells que ens han precedit en la fe. Al final de l'Eucaristia tingué lloc l'acte de benedicció de la nova seu penitencial i després, Mons. Vives regalà un Nou Testament als joves confirmats i junts pujaren a venerar la imatge de la Mare de Déu de Valldeflors, molt estimada a Tremp.

AGENDA

- ▶ **20 novembre.** Consistori de Creació de Cardenals a Roma. / Clausura de l'Any de la Misericòrdia a Roma.
- ▶ **21 novembre.** Assemblea Plenària de la CEE a Madrid, fins al dia 25.
- ▶ **25 novembre.** III edició Festival de música cristiana Canòlich Music a Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra), fins al dia 26 de novembre, (www.canolichmusic.com).
- ▶ **4 desembre.** Assemblea de l'Hospitalitat de Lourdes a Sant Crist de Balaguer, a partir de les 10 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / Sl 23 / Lc 21,1-4]. La Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / Sl 95 / Lc 21,5-11]. Santa Cecília (o Cília), vg i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / Sl 97 / Lc 21,12-19]. Sant Climent I,

papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrecia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23; 19,1-3.9a / Sl 99 / Lc 21,20-28]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / Sl 83 / Lc 21,29-33]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titu-

lar del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs.

26. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / Sl 94 / Lc 21,34-36]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Beat Ramon Llull, màrtir, terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

Jesucrist, rei de tot el Món

COMENTARI

Regne de santedat, de justícia, d'amor i de pau

La solemnitat d'avui resumeix el que hem celebrat en tot l'Any Litúrgic, definitivament concentrat en la persona de Jesucrist.

David, rei ideal, va fer a Hebron un pacte amb els ancians d'Israel i l'ungiren rei d'Israel: és la dimensió política de la seva reialesa. Però el fonament és la dimensió religiosa: *El Senyor digué a David: «Tu pasturaràs Israel, el meu Poble; seràs el seu sobirà.»*

La carta als Colossencs incorpora un himne cristològic pre-paulí sobre la primícia de Crist tant en la Creació (1a part) com en la Salvació o Reconciliació (2a part).

Crist, per mitjà del qual Déu ho ha creat tot, és «primogènit» que exerceix el seu senyoriu sobre la creació sencera. Com hi ressona aquest missatge a l'encíclica *Laudato si'*

Crist és el Cap del cos que és l'Església: exercint influència salvadora sobre tot el món mitjançant la relació amb el cos eclesial, perquè a Déu plagué reconciliar-ho tot per Ell i destinar-ho a Ell, posant la pau en tot.

A Jesús clavat en creu uns l'insulten: «No ets el Messies? Salva't tu mateix i a nosaltres» pensant que Déu i Creu es contraposen, quan en realitat la màxima presència del Déu que és Amor (1Jn 4,8) es dona a la Creu.

Però també hi ha qui reconeix amb humilitat: *Nosaltres sofrem el càstig que ens correspon pel que hem fet.* Humilitat que ajuda a suplicar amb fe: *Jesús, recordeu-vos de mi en arribar al vostre Regne.* El Bon Lladre rep de Jesús una promesa: *Avui seràs amb mi al Paradís.*

Què ha fet el criminal confès i convicte per rebre aquest premi? Ha dipositat tota la seva confiança en Jesús, encara que a darrera hora com els *treballadors de la vinya que van començar a treballar cap al final de la tarda i l'amo els pagà com als qui han suportat tot el pes de la jornada i la calor (Mt 20,6s).*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà.» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescot, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.»

Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel»». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos: Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados.

Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es también la cabeza del cuerpo; de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso.»